

[Aksel Larsen.]

mark skyldes, at man derovre er bange ikke for rabies, men er rystende bange for husflåt. Jeg tillod mig at spørge den svenske veterinærdirektør, om dette var tilfældet, og han nærmest grinede og sagde: husflåt, det har vi så meget af, som man overhovedet kan have, på karantænestationer og dyrehospitalet i Sverige. Det er en gene, men det er ikke noget farligt. Nej, det er skam af hensyn til vor frygt for rabies, at vi har indført karantæne. Ja, sådan er det jo med visse former for ekspertise.

Altså det, som var grundlaget for det hele, var begyndelsen til det hele og det, hvorved veterinærdirektoratet — jeg er nødt til at sige det sådan — fik landbrugsministeren til at udstede bekendtgørelsen af 19. februar, det var en påstand, der ikke kan opretholdes, om, at dyrehospitalet i Emdrup havde opsagt kontrakten med staten. Det er bevist, at denne kontrakt ikke er opsagt. I dag er dyrehospitalet fri for denne mide og er parat til at modtage hunde i karantæne; så kan man mene, hvad jeg mener, at det er højst ubehagelige forhold, hundene har derude, for det er jo en gammeldags institution, men den begrundelse, der blev givet for, at man var nødt til at ændre den hidtidige praksis, har altså aldrig eksisteret.

Så er der spørgsmålet, hvad der kan gøres, og dér er det ganske rigtigt, at jeg er gået sammen med udvalget ud fra den opfattelse, at i øjeblikket kan det ikke nytte noget, at man beslutter, at man vil foretage dette eller hint, og hvis man traf en sådan konkret beslutning, ville den enten være virkningsløs eller måske skadelig.

Forholdet er altså det, at Sverige har erklæret sig villig til at nøjes med, at vi indfører 6 ugers karantæne, men det ser ud til, at Norge og Finland vil kræve 4 måneder. Hvis der er den divergens imellem dem, er det jo så som så med det nordiske, til trods for at Nordisk Råd har anbefalet regeringerne at nå frem til ensartede karantænebestemmelser.

Men hertil er så kommet et senere svensk krav om, at hvis de skal lukke op — hvis jeg må bruge det udtryk — skal Danmark indføre karantæne for hunde og katte fra det rabiesramte område. Det er ganske rigtigt: dette er uantageligt, og det er uigennemførligt. Vi kan jo ikke omhægne den del af Sydjylland med et meget højt trådhegn for at forhindre hunde i at bevæge sig derudfra. Men jeg må have lov til at sige, selv om jeg ikke er overdreven mistænksom, at vi har været ude for mange forklaringer om, hvad Sverige og Norge og Finland mente og gjorde osv., hvoraf nogle ikke har været helt holdbare, og det kunne jo være, man kunne forhandle med Sverige, Norge og Finland om at fratage et sådant krav, hvis vi træffer andre sikkerhedsforanstaltninger.

Jeg er ganske klar over, at det formodentlig ikke vil være nok, hvis man indfører karantæne ved indførsel fra kontinentet, og jeg må erkende, at jeg ikke er sikker på, at det ville være tilstrækkeligt til at beskytte dette land mod at blive yderligere rabiesinficeret, selv om jeg tror, det ville have virkning. Derfor vil jeg sige som min mening om en af de anbefalinger, der findes i udvalgsbetænkningen, at jeg tror, man skulle gå til at tvangsvaccinere alle hunde i Danmark, hvilket formentlig må ske på ejernes regning, hvorved man i hvert fald ville sikre, at danske hunde sandsynligvis ikke kan blive angrebet af rabies. Hvis man gjorde det, kunne det jo også være, at de øvrige nordiske lande var til at tale med.

Det, der er sagt om rævene, er jeg fuldstændig enig i, og jeg skal afstå fra et krav om vaccination af katte, fordi det efter min mening er det rene vrøvl, da der muligvis er lige så mange vilde katte i dette land, som der er huskatte under kontrol.

Jeg vil til slut henstille, at ministeren følger denne sag meget nøje, og at han udnytter enhver mulighed for forhandling, der måske kunne føre til, at man på en eller anden måde fik en acceptabel ordning for rejsesamkvemmet mellem de nordiske lande på dette område. Det er en grund til, at jeg